

løses indenfor rammerne af en personskadeforsikring.

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 792 af 1977, side 16. Sammenfattende kan spørgsmålet derfor besvares med, at personlige effekter kun erstattes, såfremt der er tale om hjælpemidler som briller, proteser og lignende.

Spørgsmål 9:

Endvidere spørges, om sociale følgevirkninger kan indgå ved ydelsesudmålingen.

Spørgsmål 10:

Ad § 27 spørges, om konjunkturernes indflydelse på arbejdsmulighederne tillægges betydning ved erstatningsbedømmelsen, herunder i genoptagelsessager.

Svar:

Spørgsmålene besvares særskilt for så vidt angår de enkelte former for erstatning.

Erstatning for tab af erhvervsevne (§ 27).

Erhvervsevnetabet kan have sociale følgevirkninger af såvel økonomisk som ikke-økonomisk art. Medfører arbejdsskadens følger, at skadelidte i det konkrete tilfælde rammes særlig hårdt økonomisk på grund af dårlige arbejdsmarkedsforhold, vil denne omstændighed være en afgørende faktor ved bedømmelsen af erhvervsevnetabets omfang. Hvis skadelidte derimod – trods skadens følger – hverken stilles værre eller bedre på arbejdsmarkedet end sine kolleger, vil de dårlige arbejdsmarkedsforhold ikke få selvstændig betydning ved erstatningsudmålingen.

Generelt kan det dog anføres, at erhvervsevnetaberstatningen, som bygger på et økonomisk kriterium, i videre omfang end gældende lovs medicinske invaliditetskriterium vil tilgodese skadelidte i tider med dårlige arbejdsmarkedskonjunkturer.

Eksempel:

En faguddannet elektromekaniker kommer til skade under arbejde på en elektromekanisk virksomhed, hvor han tjener ca. 100.000 kr. årligt. Arbejdsskaden medfører tab af 2. og 3. finger på højre hånd. Det forudsættes yderligere, at konjunkturerne indenfor branchen er meget dårlige. Efter raskmelding søger skadelidte arbejde som elektromekaniker, men afvises, navnlig fordi han ikke vil kunne

arbejde lige så effektivt som tidligere, men også fordi det i øvrigt er dårlige tider for branchen. Skadelidte får herefter arbejdsmandsarbejde til ca. 60.000 kr. årligt.

Efter gældende lov er denne skade *tabellarisk* fastsat til 25 pct. invaliditet.

Efter lovforslaget vil erhvervsevnetabet blive fastsat til 40 pct.

Ved en genoptagelse af sagen vil tilsvarende betragtninger gøre sig gældende i det tilfælde, hvor skadelidte – trods skaden – gensættes til samme løn, men 1 års tid senere afskediges, navnlig fordi det er blevet dårlige tider for branchen, og sekundært, fordi han er mindre effektiv i arbejdet end sine kolleger og derfor afskediges først.

I begge eksemplerne vil skadelidte efter forslaget få tilkendt ménerstatning svarende til ca. 25 pct. varigt mén, mens han efter gældende lov ikke ville få ménerstatning.

Erstatning for varigt mén (§ 28).

Sociale følgevirkninger af ikke-økonomisk art kompenseres gennem ménerstatningen. Erstatningsudmålingen er upåvirket af arbejdsmarkedsforholdene, da den ikke har noget med skadelidtes erhvervsindtægter at gøre. Samme méngrad giver principielt samme erstatningsbeløb. Derimod kan det ikke udelukkes, at en given medicinsk defekt i en konkret sag fastsættes til en højere eller lavere méngrad, end samme medicinske defekt vil blive fastsat til i en anden konkret sag.

Eksempel:

I et konkret tilfælde har en mor til to døvstumme børn pådraget sig en svær læsion af højre hånd. Den omstændighed, at moderns kommunikationsmulighed med børnene er væsentlig forringet, vil bevirke, at den tabellariske ménprocent for så vidt angår håndlæsionen forhøjes.

Overgangsbetøb ved dødsfald (§ 30).

Overgangsbetøbet ved dødsfald er i sig selv en økonomisk compensation til efterladte ægtefæller og samleverer for de sociale følgevirkninger af dødsfaldet.

Erstatning for tab af forsørger (§ 31).

Indenfor denne erstatningsart vil arbejdsmarkedsforholdene og de subjektive sociale følgevirkninger i endnu højere grad, end det er tilfældet ved erhvervsevnetaberstatningen,